

POSTANOWIENIE

21 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 21 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.
przeciwko M. J.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. J.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 25 stycznia 2023 r., V ACa 123/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. J. na rzecz A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. 2700 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany M. J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 stycznia 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne: „Czy w ramach umowy pożyczki dokonywanej przez Spółdzielczą Kasę

Oszczędnościowo-Kredytową sama czynność techniczna dokonania wpisu na rachunku IKS prowadzonym przez wskazaną kasę bez rozdysponowania środków przez pożyczkobiorcę w postaci wypłaty środków lub dokonania zlecenia przelewu, wypełnia dyspozycję przeniesienia własności określonej ilości pieniędzy stosownie do art. 155 § 2 k.c. uprawniającą pożyczkodawcę do dochodzenia zwrotu pożyczki, czy niezbędne jest dokonanie czynności faktycznej wypłaty środków z rachunku lub dokonania przelewu do ziszczenia się skutku rzeczowego przeniesienia własności określonej ilości pieniędzy?"

W odpowiedzi na skargę powód wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie czyni zadość tym wymaganiom. Po pierwsze, nie ma ono charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje jego szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym oraz sytuacją stron, co oznacza, że znaczenie tego zagadnienia nie wykracza poza niniejszą sprawę. W istocie skarżący nie dąży do rozstrzygnięcia uniwersalnego problemu prawnego, ale weryfikacji trafności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Po drugie, skarżący nie przytacza szerszego uzasadnienia w zakresie możliwych rozbieżnych interpretacji zaprezentowanego problemu prawnego, nie powołuje poglądów orzecznictwa i doktryny, ograniczając się do fragmentarycznego przytoczenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji oraz przedstawienia własnego stanowiska.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[ms]